Р Е Ш Е Н И Е
№ 43623

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 60 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8384** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на И. И. Ю., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Д. Г. П., срещу Ревизионен акт № Р-22002223006155-091-001/19.04.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С. и потвърден в оспорената част с Решение № 967/12.07.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП. Оспорването се отнася до частта, с която на жалбоподателя, в качеството му на управител на „Квадратен метър“ ЕООД, е установена отговорност по чл. 19 ДОПК за задължения на дружеството за лихви за забава върху деклариран, но невнесен в срок ДДС в размер на 35 428,20 лева за данъчни периоди от м.12.2016 г. до м.04.2017 г.; от м.06.2017 г. до м.07.2017 г. и от м.09.2017 г. до м.11.2017 г. [Ревизионен акт № Р-22002223006155-091-001/19.04.2024 г.; Решение № 967/12.07.2024 г.; жалба вх. № 53-04-513/25.07.2024 г.]

В жалбата са посочени пет групи периоди, за които се твърди, че са изчислени лихвите: 01.12.2016 г.–30.04.2017 г. — 5 348,44 евро; 01.06.2017 г.–31.07.2017 г. — 5 305,35 евро; 01.09.2017 г.–30.09.2017 г. — 2 685,34 евро; 01.10.2017 г.–31.10.2017 г. — 2 839,46 евро; и 01.11.2017 г.–30.11.2017 г. — 1 833,05 евро. Това са периодите, посочени в жалбата като периоди на изчисляване на лихвата; точността им следва да се сверява с оригиналния РА и лихвената таблица към него. Петте посочени в жалбата суми имат обща еврова равностойност 18 011,64 евро, докато в нея общата оспорена отговорност е посочена като 18 114,15 евро.

Жалбоподателят моли за отмяна на ревизионния акт в потвърдената част и за присъждане на

разноските по делото. Поддържа, че не са установени всички предпоставки за отговорност по чл. 19 ДОПК, включително намаляване на имуществото на дружеството, несъбираемост на задълженията и причинна връзка между поведението му и непогасяването им. Оспорва и отговорността за лихвите, както и позоваването едновременно на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК в ревизионния акт. [Жалба вх. № 53-04-513/25.07.2024 г.]
Ответникът, директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалнния си представител представител гл. юрисконсулт К., оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 60-и състав, като прецени събраните по делото доказателства във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения ревизионен акт на И. Ю. е ангажирана отговорност в качеството му на управител на „Квадратен метър“ ЕООД. Отговорността е определена за лихви за забава върху деклариран, но невнесен в законоустановения срок ДДС за периодите, посочени в предходния абзац. Ревизионното производство е повторно, след като с Решение № 1445/11.10.2023 г. директорът на дирекция ОДОП – С. е отменил предходния ревизионен акт и е върнал преписката за нова ревизия със задължителни указания. [Ревизионен акт № Р-22002223006155-091-001/19.04.2024 г.; Решение № 967/12.07.2024 г.; Решение № 1445/11.10.2023 г.; допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г.]
По заключенията по съдебно-счетоводната експертиза плащанията, квалифицирани от приходните органи като дивидент или скрито разпределение на печалбата, са отразени на шест дати през септември и октомври 2017 г.: 19.09.2017 г., 04.10.2017 г., 06.10.2017 г., 10.10.2017 г., 12.10.2017 г. и 30.10.2017 г. Вещото лице е посочило общата им стойност в еврова равностойност като 18 114,15 евро. [Основно заключение по ССчЕ от 31.03.2025 г.; допълнително заключение по ССчЕ от 16.02.2026 г.; допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г.]
С първото допълнително заключение вещото лице е посочило, че наличните към този момент материали не позволяват да се установи общият размер на активите към датите на плащанията или точният размер на публичните задължения към тях. Впоследствие, след представяне на счетоводни регистри и информация от ТД на НАП – С., вещото лице е изготвило допълнително заключение с реконструкция на счетоводните салда към посочените дати. [Допълнително заключение по ССчЕ от 16.02.2026 г.; допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г.; писмо на ТД на НАП – С. изх. № 54-22-231#4/19.02.2026 г.]
Според допълнителното заключение общият размер на счетоводно отчетените активи е изчислен на 250 795,47 евро към 19.09.2017 г.; 267 860,46 евро към 04.10.2017 г.; 250 010,54 евро към 06.10.2017 г.; 244 303,36 евро към 10.10.2017 г.; 260 874,86 евро към 12.10.2017 г. и 220 715,04 евро към 30.10.2017 г. В тези салда са включени стоки, вземания от клиенти, аванси към доставчици, касови наличности, банкови салда и дълготрайни материални активи. [Допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г., таблици № 3–8 и № 16]
Вещото лице е посочило исторически остатъци на публичните задължения по справките, получени от ТД на НАП – С., в еврова равностойност 52 721,19 евро към 19.09.2017 г.; 47 489,11 евро към 04.10.2017 г., 06.10.2017 г., 10.10.2017 г. и 12.10.2017 г.; и 49 990,94 евро към 30.10.2017 г. В придружителното писмо на НАП е направено уточнение, че данните за исторически периоди са извлечени от информационната система към 17.02.2026 г. и е възможно да не отразяват пълния

размер на лихвите по задължения, погасени или преизчислени след съответната историческа дата. [Допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г., таблици № 10–15; писмо на ТД на НАП – С. изх. № 54-22-231#4/19.02.2026 г.]
Експертизата отчита също, че от 01.01.2017 г. до 20.03.2025 г. дружеството е извършило плащания за погасяване на публични задължения в обща еврова равностойност 133 442,85 евро. Вещото лице е установило счетоводно отразени вземания от „М2 Флорингс“ ЕООД и активи на дружеството и към последващи дати. Тези последващи плащания и салда не установяват сами по себе си събираемостта на вземанията към датите през 2017 г., но са част от доказателствения материал относно движението на имуществото на дружеството и последващото погасяване на публичните му задължения. [Основно заключение по ССчЕ от 31.03.2025 г.; допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г.]
С основното заключение вещото лице е посочило, че „Квадратен метър“ ЕООД е водило текущо счетоводно отчитане, поддържало е счетоводни регистри и е подавало декларации по ЗДДС, декларации образец 6, годишни данъчни декларации и годишни финансови отчети. [Основно заключение по ССчЕ от 31.03.2025 г.]

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата.
Жалбата е подадена от адресат на ревизионния акт, в частта, с която е установена негова лична имуществена отговорност, и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол след административното му обжалване. От датата на подаването ѝ и данните за връчване в административната преписка не се установява просрочие. Жалбата е процесуално допустима. [Жалба вх. № 53-04-513/25.07.2024 г.; Решение № 967/12.07.2024 г.; доказателства за връчването му, приложени към административната преписка]. Разгледана по същество жалбата е основателна.
Съгласно чл. 19, ал. 2 ДОПК отговорността на управителя възниква при кумулативното наличие на предвидените в нормата предпоставки: качество на субект по разпоредбата; извършване недобросъвестно на конкретно посочено в закона действие; намаляване на имуществото на задълженото лице вследствие на това действие; и непогасяване на данъчни или осигурителни задължения именно поради намаляването. Когато се твърди плащане на дивидент или скрито разпределение на печалбата, отговорността по чл. 19, ал. 4 ДОПК е ограничена до размера на плащането или намалението на имуществото. [чл. 19, ал. 2, т. 1 и ал. 4 ДОПК; Тълкувателно решение № 5/29.03.2021 г. по тълк. д. № 7/2019 г. на Общото събрание на колегиите на ВАС; Решение № 2562/13.03.2025 г. по адм. д. № 7949/2024 г. на ВАС, I отделение]
Съгласно чл. 168, ал. 1 и чл. 170, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, а административният орган установява фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Доказателствената тежест на органа обхваща кумулативните предпоставки за лична отговорност по чл. 19 ДОПК; самият факт на съществуване на публичен дълг не доказва, че действията на управителя са причинили невъзможността за събиране. [чл. 146, чл. 168, ал. 1, чл. 170, ал. 1 и чл. 171 АПК; чл. 19, ал. 2 ДОПК; Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. на ВАС, I отделение; Решение № 1544/11.02.2026 г. по к. адм. д. № 11611/2025 г. на ВАС, VIII отделение]
В случая качеството на жалбоподателя като управител и едноличен собственик на капитала на дружеството, както и наличието на непогасени публични задължения, не са спорни. Спорът е дали са доказани останалите елементи на чл. 19, ал. 2 ДОПК и по-специално дали плащанията са довели до такова намаляване на имуществото на дружеството, че именно поради него

задълженията не са били погасени. [Удостоверение за актуално състояние на „Квадратен метър“ ЕООД; жалба вх. № 53-04-513/25.07.2024 г.; Решение № 967/12.07.2024 г.]

Съдът приема, че описаните в експертните заключения плащания, доколкото са извършени като разпределен дивидент, могат да попаднат във вида действия, посочени в чл. 19, ал. 2, т. 1 ДОПК. Същевременно квалификацията като дивидент не освобождава приходните органи от задължението да установят причинната връзка между плащанията, намаляването на имуществото и непогасяването на конкретните публични задължения. Не всяко плащане от имуществото на дружеството, нито всяко намаляване на счетоводните му активи, е достатъчно за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК. [чл. 19, ал. 2, т. 1 и ал. 4 ДОПК; § 1, т. 5, б. „а“ ДР на ЗКПО; Решение № 2562/13.03.2025 г. по адм. д. № 7949/2024 г. на ВАС, I отделение; Решение № 6697/17.06.2026 г. по к. адм. д. № 4242/2026 г. на ВАС, I отделение]

Допълнителното заключение показва, че към всяка от спорните дати счетоводно отчетените активи са били значително повече от ретроспективно установения от НАП остатък на публичните задължения. Съдът не приема счетоводните стойности сами по себе си за доказателство, че всички активи са били незабавно ликвидни, свободни от тежести или събираеми. Те обаче са съществени данни за имущественото състояние на дружеството, които не са опровергани с конкретно установяване, че стоките са липсвали или били негодни, че вземанията са несъбираеми, че активите са били обременени или че към датите на плащанията изпълнението върху тях е било безрезултатно. [Допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г., таблици № 3–8 и № 16; писмо на ТД на НАП – С. изх. № 54-22-231#4/19.02.2026 г.; чл. 170, ал. 1 и чл. 171, ал. 1–2 АПК]

Установените в счетоводните регистри вземания и стоки не доказват самостоятелно, че същите са били реално събираеми или осребрими. Приходните органи обаче следва да установят не само наличието на неплатени задължения, но и невъзможността те да бъдат събрани от дружеството, както и причинния принос на твърдяното разпореждане. В случая липсва достатъчен анализ на движението и реалната събираемост на вземанията и запасите към релевантните дати, както и на това дали без спорните плащания дружеството би могло да погаси конкретните задължения. [чл. 19, ал. 2 ДОПК; чл. 170, ал. 1 АПК; Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. на ВАС, I отделение; Решение № 10018/20.10.2025 г. по к. адм. д. № 7437/2025 г. на ВАС, VIII отделение; Решение № 1544/11.02.2026 г. по к. адм. д. № 11611/2025 г. на ВАС, VIII отделение]

Съдебната практика на ВАС потвърждава, че при преценката на причинната връзка е необходимо да се анализира имущественото състояние на дружеството преди и след релевантното действие, както и дали и защо то не е могло да погаси публичните си задължения. Така в Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. ВАС е отменил ревизионен акт, при който липсвал анализ на имущественото състояние и не било доказано, че действията на управителя са причинили несъбираемостта. В Решение № 2562/13.03.2025 г. по адм. д. № 7949/2024 г. ВАС е приел, че при липса на доказателства средствата да са разпределени в полза на управителя и да са причинили намаляване на имуществото не са налице всички предпоставки на чл. 19, ал. 2 ДОПК. [Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. на ВАС, I отделение; Решение № 2562/13.03.2025 г. по адм. д. № 7949/2024 г. на ВАС, I отделение]

Съдът съобрази и решенията, с които ВАС е потвърдил отговорност по чл. 19, ал. 2 ДОПК при доказани разпоредителни действия, последваща липса на имущество и причинна връзка с несъбирането на задълженията — Решение № 9549/11.10.2023 г. по адм. д. № 1940/2023 г. на ВАС, VIII отделение; Решение № 10418/28.10.2025 г. по к. адм. д. № 7152/2025 г. на ВАС, I отделение; и Решение № 12655/09.12.2025 г. по к. адм. д. № 10706/2025 г. на ВАС, I отделение. Тези дела се отличават по доказателствената си основа: в тях са били установени липса на активи

или парични средства, конкретно разпореждане с тях и невъзможност за събиране след разпореждането. По настоящото дело такива обстоятелства не са доказани с необходимата конкретност към датите на плащанията. [Решение № 9549/11.10.2023 г. по адм. д. № 1940/2023 г. на ВАС, VIII отделение; Решение № 10418/28.10.2025 г. по к. адм. д. № 7152/2025 г. на ВАС, I отделение; Решение № 12655/09.12.2025 г. по к. адм. д. № 10706/2025 г. на ВАС, I отделение]

Обстоятелството, че спрямо дружеството е било водено принудително изпълнение и то е било прекратено през 2021 г., установява предприемане на изпълнителни действия и непълно събиране на задълженията към по-късния момент. То не установява само по себе си, че към септември и октомври 2017 г. дружеството е било лишено от имущество или че именно плащанията към жалбоподателя са довели до несъбираемостта, настъпила години по-късно. Приходните органи не са проследили с достатъчна конкретност движението на активите през междинния период и не са изключили възможността непогасяването да се дължи и на други причини. [Разпореждане на ТД на НАП – С. за прекратяване на изпълнително дело №[ЕИК]/2017 г. от 02.12.2021 г.; допълнително заключение по ССчЕ, представено за заседанието от 14.05.2026 г.; чл. 19, ал. 2 ДОПК; Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. на ВАС, I отделение]

Не променя този извод фактът, че от 2017 г. до 2025 г. са извършвани плащания към НАП. Последващото погасяване на част от задълженията е относимо към динамиката на имущественото състояние, но не доказва само по себе си нито добросъвестност, нито събираемост на всяко задължение към по-ранна дата. В съвкупност с отчетените активи обаче то подчертава необходимостта приходните органи да установят конкретно как спорните плащания са причинили непогасяването на задълженията, вместо да извеждат причинна връзка само от съвпадението във времето. [Основно заключение по ССчЕ от 31.03.2025 г.; чл. 19, ал. 2 ДОПК; Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. на ВАС, I отделение]

По отношение на чл. 19, ал. 1 ДОПК ревизионният акт и решението на директора на дирекция „ОДОП“ не установяват отделно кои конкретни факти или обстоятелства жалбоподателят е бил длъжен лично да обяви и е укрил. По делото е посочено, че задълженията за ДДС са декларирани, но невнесени. Самото неплащане на декларирано задължение не доказва укриване по смисъла на чл. 19, ал. 1 ДОПК, нито причинно обусловена от такова укриване невъзможност за събиране. [чл. 19, ал. 1 ДОПК; Ревизионен акт № Р-22002223006155-091-001/19.04.2024 г.; Решение № 967/12.07.2024 г.; Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. на ВАС, I отделение]

Обстоятелството, че в ревизионния акт са посочени две алинеи на чл. 19 ДОПК, а административното решение се позовава основно на ал. 2, не води само по себе си до отмяна, ако фактическите основания и приложимата хипотеза са ясно индивидуализирани и правото на защита не е засегнато. В случая обаче отговорността не може да бъде потвърдена по ал. 1, защото не е доказано укриване на конкретни факти, дължими за обявяване, а по ал. 2 — защото не е доказана причинната връзка между плащанията и непогасяването на задълженията. [чл. 19, ал. 1–2 ДОПК; жалба вх. № 53-04-513/25.07.2024 г.; Решение № 967/12.07.2024 г.]

Възражението, че отговорността по чл. 19 ДОПК не обхваща лихви за забава, е неоснователно. С Тълкувателно решение № 5/29.03.2021 г. по тълк. д. № 7/2019 г. Общото събрание на колегиите на ВАС приема, че отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 ДОПК включва установеното задължение за лихви на главния длъжник. Това разрешение обаче предполага да са налице кумулативните материалноправни предпоставки за отговорност; то не замества доказването на конкретното недобросъвестно действие и причинната връзка. В Решение № 9549/11.10.2023 г. по адм. д. № 1940/2023 г. ВАС също е разграничил общата включимост на лихвите от необходимостта да се установят предпоставките за отговорност за конкретните периоди. [Тълкувателно решение № 5/29.03.2021 г. по тълк. д. № 7/2019 г. на Общото събрание на колегиите на ВАС; Решение №

9549/11.10.2023 г. по адм. д. № 1940/2023 г. на ВАС, VIII отделение]

При така установеното не са доказани кумулативните предпоставки на чл. 19, ал. 2 ДОПК, включително причинната връзка между плащанията, намаляването на имуществото и непогасяването на публичните задължения. Ревизионният акт е незаконосъобразен в оспорената част и следва да бъде отменен. [чл. 19, ал. 2 и ал. 4 ДОПК; чл. 146, т. 4 и чл. 172, ал. 2 АПК; Решение № 7436/03.07.2026 г. по адм. д. № 5106/2026 г. на ВАС, I отделение]

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане ответникът следва да заплати на жалбоподателя доказаните разноски по делото.
По делото е направено възражение за прекомерност на разноските /адвокатското възнаграждение/.
Съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 161, ал. 2 от ДОПК. Съгласно практиката на ВАС (Определение № 11064 от 02.12.2022 г. по к.адм.д. № 10578/2021 г., Определение № 7416 от 04.07.2025 г. по ч.адм.д. № 4479/2025 г., Определение № 9678 от 14.10.2025 г. по ч.адм.д. № 9638/2025 г.) и решенията на СЕС по съединени дела C-427/16 и C-428/16 (CHEZ Електро България) и дело C-438/22, преценката за съразмерност и справедливост на възнаграждението се извършва с оглед на действителната правна и фактическа сложност на спора и обема на осъществената процесуална защита. В конкретния случай делото се отличава със значителна правна и фактическа сложност – разгледани са множество данъчни периоди, проведени са седем съдебни заседания, назначени и изслушани са основна и две допълнителни експертизи, като процесуалния представител на жалбоподателя е осъществил активна и задълбочена правна защита. Поради това договореният и реално заплатен адвокатски хонорар в размер на 3500 лева съответства на обема на извършената работа и материалния интерес, като е съобразен и с нормата на чл. 7, ал.2, т. 4. от НАРЕДБА № 1 от 9 юли 2004 г. за възнагражденията за адвокатската работа и не е прекомерен, поради което следва да бъде присъден изцяло. Претендирани са разноски освен за адвокакски хонорар, така и за платена ДТ в размер на 10 лева и депозит за вещо лице в размер на 980 лева и 666,35 евро. ОБЩО в размер на 2 962,05 евро.
Разноските следва да се възложат в тежест на Дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. И. Ю., ЕГН [ЕГН], Ревизионен акт № Р-22002223006155-091-001/19.04.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С. и потвърден с Решение № 967/12.07.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, в частта, с която на жалбоподателя е установена отговорност по чл. 19 ДОПК за лихви за забава върху ДДС в общ размер на 35 428,20 лева с лихва изчислена към 22.02.2024 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП да заплати на И. И. Ю. направените по делото разноски в размер на 2962,05 евро. /две хиляди деветстотин шестдесет и две евро и пет евроцента/

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните (чл. 160, ал. 6 ДОПК във връзка с чл. 211, ал. 1 АПК).

СЪДИЯ: